

Εκκλησία και Αιμοδοσία.

Ευλόκαστρο, 28 Σεπτεμβρίου 2019

Τριαντάφυλλου Κ. Μπολτέτσου,
Δρ. Ποιμαντικής Θεολογίας και Μεθοδολογίας,
Γραμματέως της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος

✠❖❧¹

Διαβάζοντας κάποιος ή ακούγοντας το θέμα «Εκκλησία και Αιμοδοσία», το πιο φυσικό είναι να θεωρήσει, πως θα διαβάσει ή θα ακούσει αντίστοιχα, κάτι το οποίο έχει να κάνει με τη στάση της Εκκλησίας ως προς τη διαδικασία της Αιμοδοσίας.

Από τη μία πλευρά, λοιπόν, αναζητούμε το **πώς βλέπει η Εκκλησία την Αιμοδοσία**, έχουμε, λοιπόν, το θεωρητικό πλαίσιο, τη θεολογία, δηλαδή, καθώς τα πάντα για την Εκκλησία είναι θεολογία.

Η άλλη πλευρά έχει να κάνει με το πρακτικό σκέλος. Δηλαδή, **τι κάνει η Εκκλησία για την αιμοδοσία**.

Έτσι, αν η λήψη αίματος ήταν κάτι κακό, κάτι αντιεκκλησιαστικό, στο σημερινό μας αντικείμενο, θα λέγαμε: *ποια είναι η τακτική της Εκκλησίας ενάντια στην Αιμοδοσία*. Ευτυχώς, τα πράγματα είναι πιο εύκολα, γιατί η Εκκλησία, έτσι όπως εμφανίζεται στην κοινωνική ζωή, είναι αναφανδόν, είναι σίγουρα, είναι τελείως, υπέρ της αιμοδοσίας.

Βέβαια, συχνά πυκνά, διαπιστώνουμε, ότι δεν είναι τόσο, –όσο ίσως θα θέλαμε και θα περιμέναμε– μεθοδικές και έντονες οι κινήσεις, για την κλήση των πιστών προς την εθελοντική αιμοδοσία.

Είναι, όμως, γεγονός ότι πολλές ιερές Μητροπόλεις έχουν τμήματα - γραφεία αιμοδοσίας, τύπου «συλλόγου αιμοδοτών», και οι ιερείς που είναι ταγμένοι σε αυτή τη διακονία, -γιατί τελικά γι' αυτό μιλάμε, για μία διακονία, μία υπηρεσία της Εκκλησίας προς τον συνάνθρωπο-, οι ιερείς λοιπόν αυτοί, πιστεύουν πολύ στη συγκεκριμένη δράση, την ανθρωπιστική αυτή δράση και κάνουν ό,τι μπορούν.

¹ Αναφορές και Νύξεις για το Αίμα μέσα στην Αγία Γραφή και γενικότερα στη Θεολογία της Εκκλησίας μας. Εισήγηση στην 9^η Πανελλήνια Διημερίδα Ιστορίας της Ιατρικής, με θέμα «Ιατρική και Εκκλησία, μια σχέση 2.000 χρόνων», που πραγματοποιήθηκε στην Αμφίκλεια Φθιώτιδος, από 30 Νοεμβρίου έως 1 Δεκεμβρίου 2013, και οργανώθηκε από το Εργαστήριο Ιστορίας της Ιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, του Ιδρύματος Ιατροβιολογικών Ερευνών της Ακαδημίας Αθηνών, του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, της Ιατρικής Σχολής Αθηνών και του Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου.

Για παράδειγμα, η περίπτωση της Ενορίας της Πεύκης Αττικής, που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του εφημερίου της πριν από 32 χρόνια (1987) και από τότε έως σήμερα έχουν συγκεντρωθεί 4.000 μονάδες αίματος, που έχουν δοθεί σε αιμολήπτες, σε συγγενείς αιμοδοτών, καθώς και σε παιδιά με μεσογειακή αναιμία.

Ή, η Ενορία του Αγίου Νικολάου και Ρούφου Θηβών, της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, όπου από το 1990 διοργανώνει τακτικές αιμοδοσίες, στις οποίες συγκεντρώνονται εκατοντάδες φιάλες κάθε έτος. Αυτά βέβαια συμβαίνουν και σε πολλές ακόμη Ενορίες ανά την ελληνική επικράτεια. Από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη και από το Αιγαίο μέχρι το Ιόνιο.

Μέσα σε όλην αυτή την έκταση είναι λογικό, να υπάρχουν μικρές μητροπόλεις με λίγους εθελοντές ή με λίγες σχετικές δραστηριότητες σε κάποιες περιπτώσεις. Αντίστοιχα όμως, υπάρχουν και οι άλλες περιπτώσεις, όπου υπάρχουν πληθυσμιακά μεγάλες μητροπόλεις, με έντονο το ενδιαφέρον, με δραστηριότητες, που δεν προέρχονται μόνο από τους υπεύθυνους ιερείς, που συντονίζουν και καλούν τους εθελοντές, που συνεννοούνται με το τμήμα αιμοδοσίας του Νοσοκομείου που συνεργάζονται, που φτιάχνουν τις αφίσες, αλλά και από τους ίδιους τούς Μητροπολίτες, που επιθυμούντες να προχωρήσει αυτή η δράση, τυπώνουν και υπογράφουν έγγραφα ευχαριστήρια, έγγραφα τιμητικά, τύπου παροχής ευλογίας, που διοργανώνουν σημαντικές εκδηλώσεις και συναντήσεις με την αυτοπρόσωπη παρουσία τους, που δίνουν τιμητικές πλακέτες, ευεργετήρια έγγραφα και δώρα προς τους αιμοδότες πιστούς.

Μάλιστα πολλές φορές σε ημερολόγια τσέπης ή σε ετήσιους Απόλογισμούς έργου Μητροπόλεων αναγράφονται και τα στοιχεία αυτά, όπως πχ στη Μητρόπολη Φθιώτιδος όπου στον απολογισμό της, που ονομάζεται «Παρουσία Αγάπης», αναγράφονται και τα στοιχεία της Τράπεζας Αίματος. Και έτσι μαθαίνουμε ότι η Μητρόπολη διαθέτει πάνω από 350 αιμοδότες και ότι το 2018 δόθηκαν 41 φιάλες αίματος.

Υπάρχει και κάτι ακόμα πιο μεθοδικό, όπου ιερείς, με την άδεια του Επισκόπου τους, έχουν καταρτίσει και δημοσιεύσει ειδικό **Κανονισμό Λειτουργίας της Ενοριακής Τράπεζας Αίματος**, όπως είναι στην περίπτωση της Ενορίας Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλλιμασιάς της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου (από το 1998).²

Οπωσδήποτε πάντως, οι Αρχιερείς, όταν καλούνται να χαιρετίσουν μία σχετική εκδήλωση και να μιλήσουν για το θέμα της Αιμοδοσίας, διερμηνεύοντας τη χριστιανική διδασκαλία, μιλούν πάντοτε με τα καλύτερα και πιο θερμά λόγια.

Έτσι, για παράδειγμα, ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ανέφερε σε χαιρετισμό του στην τελετή της «Εθνικής Αιμοδοσίας Νέων Κύπρου», το 2014: «...Η κάθε αιμοδοσία για την Εκκλησία είναι πράξη ιερή. Θα έλεγα πολύ απλά ότι αποτελεί το κορύφωμα της αγάπης για τον πάσχοντα συνάνθρωπό μας. Δίδεις το πιο ζωτικό μέρος τού εαυτού σου, το αίμα σου, για να ζήσει ο άγνωστος συνάνθρωπός σου, που αγωνιά αναμένοντάς το. Και συ το δίδεις πρόθυμα, με τη σκέψη ότι η ζωή τού κάθε συνανθρώπου σου είναι ό,τι πολυτιμότερο μπορεί να έχει ο καθένας μας στον κόσμο τούτο. Για τούτο ανενδοίαστα επαναλαμβάνουμε ότι η αιμοδοσία είναι μια ύψιστη συνειδητή χριστιανική πράξη αγάπης. Αναμφίβολα η εσωτερική ικανοποίηση, η χαρά και η τιμή που νοιώθει ο κάθε αιμοδότης είναι ουράνια. ... Επομένως, *συνεχίζει ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου*, όταν ο αιμοδότης προσέρχεται για να επιτελέσει την ιερή αυτή πράξη ... επιτελεί ένα ύψιστο χριστιανικό χρέος».³

Αναφορά με μήνυμα βρίσκουμε και σε κείμενο τού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος και Αλμυρού κ.κ. Ιγνατίου για την εθελοντική Αιμοδοσία. (11.6.2017), όπου, μετά την παράκληση και προτροπή για συμμετοχή σε εθελοντικές Αιμοδοσίες, κλείνει λέγοντας: «*Είναι όνειδος για εμάς τους ορθόδοξους χριστιανούς στην Ελλάδα να μην υπάρχει αυτάρκεια φιαλών αίματος, εξαιτίας της έλλειψης εθελοντικής προσφοράς*».⁴

² <http://koimisikallimasia.blogspot.com/2009/09/blog-post.html>

³ <http://churchofcyprus.org.cy/12634>

⁴ <https://imd.gr/wp-content/uploads/2017/09/eisodikon289.pdf>

Η ίδια αγωνία διατυπωνόταν, σχεδόν 45 χρόνια πριν, από τον τότε Μητροπολίτη Φλωρίνης Αυγουστίνο, ο οποίος με ένθερμα λόγια υπογράμμιζε σε Εγκύκλιό του: «Παρατηρείται έλλειψη αίματος. Δεν έπρεπε να παρατηρείται. Διότι υπάρχει αίμα. Υπάρχει αίμα άφθονο στις φλέβες όλων σχεδόν των ανθρώπων, οι οποίοι σήμερα δεν στερούνται τροφής, όπως άλλοτε, αλλά τρέφονται κανονικώς, πολλοί δε και **υπερσιτίζονται**».....⁵

Ερχόμενοι και πάλι στο σήμερα, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε συνάντηση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου, με υψηλόβαθμα στελέχη του Εθνικού Κέντρου Αιμοδοσίας, τον Απρίλιο του 2018. Εκεί, ο Μακαριώτατος επιβεβαίωσε τη στήριξή του σε σχετικές δράσεις αλληλεγγύης και αγάπης προς τον συνάνθρωπο. Μάλιστα, με την ευκαιρία της συνάντησης, επισημάνθηκε το γεγονός πως το 70% των ενοριών της Αρχιεπισκοπής προσφέρουν αίμα.⁶

Το ενδιαφέρον είναι, πως σύμφωνα με στοιχεία που διαθέτουμε, καθώς συγκυριακά σε διπλωματική μας εργασία, με θέμα την οργάνωση και τη ζωή των ενοριών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, είχαμε καταγράψει σε συγκεκριμένη ενότητα με τίτλο «Ομάδες αιμοδοσίας», πως μέχρι το 2000 γίνονταν τακτικές αιμοδοσίες σε 48⁷, από τις τότε 142 ενορίες, και επρόκειτο να ξεκινήσουν άμεσα σε άλλες 2.⁸ Αυτό είναι πολύ σημαντικό και δείχνει την πρόοδο της αιμοδοσίας στην Εκκλησία και πιο συγκεκριμένα στην Αρχιεπισκοπή των Αθηνών, καθώς μέσα σε σχεδόν 20 χρόνια διπλασιάστηκαν οι ενορίες (περίπου από 50 σε 100), που οργανώνουν αιμοδοσίες.

⁵ Αντωνόπουλου Β. Αναστασίου, Αντιχλιαστικά Μελέται. Αιμοδοσία-Μετάγγισης αίματος-Εμβολιασμοί- Μεταμοσχεύσεις, εκδ. Ορθοδόξου Τύπου, Αθήναι 1974, σ. 91.

⁶ <https://www.romfea.gr/ekklisia-ellados/21450-o-arxiepiskopos-ieronumos-arogos-stin-enisxusi-tis-ethelontikis-aimodosias-stin-ellada>

⁷ Από τα στοιχεία που μας είχαν δώσει οι 44 ενορίες προέκυπτε πως εκείνη την χρονιά 2190 μονάδες αίματος είχαν διοχετευθεί σε τράπεζες αίματος.

⁸ Μπολτέτσου Κ. Τριαντάφυλλου, «Οργάνωση και ζωή των Ενοριών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Παρουσίαση και αξιολόγηση ερευνητικών αποτελεσμάτων», με υπότιτλο «142 Ενορίες συναντούν ... τον 21ο αιώνα», Διπλωματική εργασία για απόκτηση μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών, Ιούνιος 2001, σελ. 30. Επιπλέον, σύμφωνα με δημοσίευμα της μηνιαίας εκκλησιαστικής εφημερίδας «Στύλος Ορθοδοξίας» (Φεβρουάριος 2001, σ.11) κατά το έτος 2000 συγκεντρώθηκαν 4546 μονάδες αίματος, έναντι 1300 μονάδων που είχαν συγκεντρωθεί σε προηγούμενη οργανωμένη αιμοδοσία της Αρχιεπισκοπής το 1997.

Χρήσιμη είναι αναφορά που υπάρχει στην Ιστοσελίδα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, με τον τίτλο: «*Μάθετε πως μπορούμε να σας βοηθήσουμε δίνοντας δωρεάν αίμα για τον χειρουργημένο*»⁹. Και εκεί γίνεται αναφορά σε αρκετές ιερές Μητροπόλεις, που διαθέτουν Τράπεζες Αίματος.

Επιπλέον, η Ιερά Σύνοδος, με Εγκυκλίους της προς όλους τους πιστούς Χριστιανούς, ήδη από το 1972 (Εγκύκλιος 1391/16.2.1972) συνέστηνε την οργάνωση κατά ενορίες Σωμάτων Εθελοντών Αιμοδοτών και την σχετική διαφώτιση του κόσμου, «*περί διά τον δότην, ακινδύνου της αιμοδοσίας και περί του πολυτίμου της προσφοράς αυτού εκ φιλοκοινωνικής και πνευματικής απόψεως*».¹⁰

Και φτάνουμε και στις μέρες μας, όπου και πάλι το ανώτατο όργανο διοίκησης της Εκκλησίας της Ελλάδος, η Ιερά Σύνοδος, με Εγκύκλιο που εξέδωσε τον Απρίλιο του 2011 με θέμα "Περί αιμοδοσίας" (Εγκύκλιος 2911/7.4.2011), καταλήγει λέγοντας:

⁹ *Μάθετε πως μπορούμε να σας βοηθήσουμε δίνοντας δωρεάν αίμα για τον χειρουργημένο*

<http://www.ecclesia.gr/greek/koinonia/koinonia.asp?what=8>

1. **Αρχιεπισκοπή Αθηνών**1. Τράπεζα Αίματος - Προγράμματα Αιμοδοσίας Ενοριών. Ι. Ν. Αγ. Δημητρίου, Πλατεία Βασ. Κωνσταντίνου, Τ. Κ. 173 43, Αγ. Δημήτριος, τηλ. 210 9712456.
 1. **Μ. Αττικής**2. Τράπεζα Αίματος, Γρηγορίου Λαμπράκη 32, Τ. Κ. 145 10 Κηφισιά, τηλ. 210 80.13.068.
 1. **Μ. Δημητριάδος**3. Τράπεζα Αίματος, Συνεδριακό Κέντρο Μελισσατικών, Τ. Κ. 38001 τηλ. 24210-67.903, 24210-63.380.
 1. **Μ. Ζακύνθου**4. Τράπεζα Αίματος, Ελ. Βενιζέλου 3, Τ. Κ. 291 00 Ζάκυνθος, τηλ. 26950-22.233.
 1. **Μ. Ηλείας**5. Τράπεζα Αίματος Ενορίας Ελαιώνας, τηλ. 26210-31.296.
 6. Τράπεζα Αίματος Ενορίας Αγ. Αποστόλων, τηλ. 26230-96.112.
 7. Τράπεζα Αίματος Αμαλιάδος, τηλ. 26220-22.207.
 8. Τράπεζα Αίματος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Αρχαίας Ολυμπίας, τηλ. 26240-41.824.
 9. Τράπεζα Αίματος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Κάστρου, τηλ. 26230-92.205.
 10. Τράπεζα Αίματος Αγ. Κωνσταντίνου Βουπρασίας, τηλ. 26930-31.012.
 11. Τράπεζα Αίματος Ι. Ν. Αγ. Σπυριδώνος Πύργου, τηλ. 26210-22.014.
 1. **Μ. Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού**12. Κεντρικό Γραφείο Αιμοδοσίας, Υμηττού 47-51, Τ. Κ. 161 21 Καισαριανή, τηλ. (Ι. Μ.) 210-72.24.123.
 1. **Μ. Καρυστίας και Σκύρου**13. Ενοριακή Τράπεζα Αίματος Ιερού Ναού Αγίου Αθανασίου Οξυλίθου Ευβοίας, "Ο Άγιος Λογγίνος, ο Εκατόνταρχος" Τ. Κ. 340 11, Οξύλιθος Ευβοίας, τηλ. 22220-46777, 6945553555.
 1. **Μ. Κερκύρας**14. Σταθμός Εθελοντικής Αιμοδοσίας Κερκύρας, Τ. Κ. 49100 τηλ. (Ι. Μ.) 26610-39409.
 1. **Μ. Κορίνθου**15. Ίδρυμα Αιμοδοσίας Κορίνθου «Ο Άγιος Ιερομάρτυς Βλάσιος», Τ. Κ. 201 00, τηλ. 27410- 23789.
 1. **Μ. Λαρίσης**16. Τράπεζα Αίματος Λαρίσης, Ιωαννίνων 3, Τ. Κ. 413 34 Λάρισσα, τηλ. 2410-617.685.
 1. **Μ. Μεγάρων και Σαλαμίνας**17. Πρόγραμμα Αιμοδοσίας, Τ. Κ. 191 00 Μέγαρα, τηλ. 22960-27.794.
 1. **Μ. Μηθύμνης**18. Τράπεζα Αίματος Ι. Ν. Αγίας Τριάδος Στύψης, Τ. Κ. 811 09 Στύψη Λέσβου, τηλ. 22530-91.270.
 1. **Μ. Μονεμβασίας και Σπάρτης**19. Σώμα Αιμοδοτών, Τ. Κ. 231 00 Σπάρτη, τηλ. (Ι. Μ.) 27310-26580.
 1. **Μ. Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως**20. Γραφείο Αιμοδοσίας, Τ. Κ. 567 28 Νεάπολη, τηλ. (Ι. Μ.) 2310-611.129.
 1. **Μ. Νέας Σμύρνης**21. Πρόγραμμα Εθελοντικής Αιμοδοσίας, Τ. Κ. 171 21, Ν. Σμύρνη, τηλ. (Ι. Μ.) 210 9346 788.
 1. **Μ. Ξάνθης**22. Τράπεζα Αίματος, Τ. Κ. 671 00 Ξάνθη, τηλ. 25410-70.488.
 1. **Μ. Πειραιώς**23. Τράπεζα Αίματος στο Τζάνειο Νοσοκομείο με αποκλειστική ευθύνη της Μητροπόλεως τηλ. 210 4514 833.
 1. **Μ. Περιστερίου**24. Προγράμματα Εθελοντικής Αιμοδοσίας, Τ. Κ. 121 31 Περιστερί τηλ. (Ι. Μ.) 210 57 21 148.
 1. **Μ. Σερβίων και Κοζάνης**25. Σταθμός Εθελοντικής Αιμοδοσίας, Τ. Κ. 501 00, Κοζάνη, τηλ. (Ι. Μ.) 24610-21044.
 1. **Μ. Σερρών και Νιγρίτης**26. Ενοριακή Τράπεζα Αίματος Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου Σερρών, τηλ. 23210-23721.
 1. **Μ. Σύρου**27. Σύλλογος Εθελοντικής Αιμοδοσίας Σύρου, Γεν. Κρατικό Νοσοκομείο Ερμούπολεως, Τ. Κ. 841 00 Σύρος, τηλ. (Ι. Μ.) 22810-82.582.
 1. **Μ. Τρίκης και Σταγών**28. Προγράμματα Εθελοντικής Αιμοδοσίας, Απόλλωνος 19, Τ. Κ. 421 00 Τρίκαλα, τηλ. 24310-27.282.
 1. **Μ. Φθιώτιδος**29. Προγράμματα Εθελοντικής Αιμοδοσίας και Τράπεζα Αίματος στο Νομαρχιακό Νοσοκομείο Λαμίας, με αποκλειστική ευθύνη της Μητροπόλεως τηλ. 22310.50553.
 1. **Μ. Χίου**30. Τράπεζες αίματος ενοριών: Αγίου Ιωάννου Θεολόγου, Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλλιμασιάς, Γενέσιον Θεοτόκου Συκιάδας, Άγιος Γεώργιος Συκούσι.

¹⁰ Αντωνόπουλου Β. Αναστασίου, Αντιχλιαστικά Μελέται. Αιμοδοσία-Μετάγγισης αίματος-Εμβολιασμοί- Μεταμοσχεύσεις, εκδ. Ορθοδόξου Τύπου, Αθήναι 1974, σ. 84εξ.

«Άς δείξουμε έπομένως όλοι μας περισσότερη έπιμέλεια, εύαισθησία καί προθυμία άπέναντι σέ αυτό τό τόσο άπλό έργο άγάπης καί φιλανθρωπίας, αλλά μεγάλης ζωτικής καί εύεργετικής σπουδαιότητας. Άς έντάξουμε τήν αιμοδοσία στό πρόγραμμα τής ζωής μας»^{11,12}

Και εδώ ερχόμαστε στο δεύτερο σκέλος: Ποιο είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο δικαιολογημένα και τεκμηριωμένα κινείται η Εκκλησία υπέρ της Αιμοδοσίας;

Θεωρείται, άραγε, η Αιμοδοσία, απλώς ως καλή πράξη επειδή η ιδέα αυτή «καρφώθηκε» κάποτε, στο μυαλό κάποιων, που είπαν να το κάνουμε κι αυτό, όπως κάποιος θα μπορούσε να θεωρήσει καλή πράξη την ... εξερεύνηση του Διαστήματος, ή είναι κάτι πολύ περισσότερο;

Για να το διαγνώσουμε αυτό, οφείλουμε με δύο προτάσεις να θέσουμε τη βάση της όποιας θεολογικής σκέψης και αναζήτησης.

Όπως έχουμε προαναφέρει, όλα μέσα στην εκκλησία είναι θεολογία. Και είναι όλα θεολογία, γιατί τα πάντα, τα έχοντα σχέση με την Εκκλησία, είναι Χριστός. Αυτό σημαίνει, ότι, το πώς κινούμαστε, πώς συμπεριφερόμαστε, πώς ζούμε, οφείλουμε να το κάνουμε, κατά το πρότυπο του Χριστού, ο Οποίος είναι το αρχέτυπο, το υπόδειγμα, για όλο το φάσμα της ζωής της Εκκλησίας και του Χριστιανού.

Χρειάζεται, συνεπώς, να ανατρέξουμε στη ζωή και τη διδασκαλία του Κυρίου Ιησού Χριστού, ώστε να διαγνώσουμε και να εντοπίσουμε τις κατευθύνσεις, που μπορεί να δίνονται και για το θέμα μας, δηλαδή την Αιμοδοσία.

Αυτά που διαπιστώνουμε λοιπόν, είναι τα εξής:

Ο Χριστός θυσιάστηκε. Έδωσε κυριολεκτικά το αίμα του για τον άνθρωπο, για τη σωτηρία του ανθρώπου. Ένα πολύ ωραίο, αλλά κυρίως σχετικό, Απολυτίκιο της Μεγάλης Πέμπτης αναφέρει:

¹¹ http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/egyklioi.asp?id=1403&what_sub=egyklioi

¹² Πάντως οι νέοι Θεολόγοι στην Θεολογική Σχολή Αθηνών, είχαν την ευκαιρία μιας μαθητείας ένταξης της εθελοντικής αιμοδοσίας στη ζωή τους, όπως αποδεικνύεται από το Προλογικό Σημείωμα του καθηγητή της Σχολής Αλέξανδρου Μ. Σταυρόπουλου με τίτλο: «Δεσμοί αίματος», στο ενδιαφέρον χρονικό του π. Γεωργίου Χρ. Εύθυμίου, με θέμα: Έθελοντική αιμοδοσία στη Θεολογική Σχολή (χρονικό)», άρθρο στον «ΕΦΗΜΕΡΙΟ», Αθήνα 1987, σ. 168. (link:

www.diapoimansi.gr/PDF/STAYROPOYLOS%20DIGITAL/2%20ARRUA%20EFHMERIOS/1987/93%20DESMOI%20AIMATOS.pdf)

«Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου, τω τιμίω σου Αίματι»¹³.

Με τα λόγια αυτά η Εκκλησία μας, παρουσιάζει ως παράδειγμα ύψιστης αυταπαρνήσεως τον Ιησού Χριστό, ο οποίος προσέφερε το πολύτιμο αίμα του υπέρ της σωτηρίας του κόσμου, και έγινε έτσι το παράδειγμα του Μεγάλου Αιμοδότου.

Ο Χριστός, κατ' επέκταση, πέρα από το ότι είναι ο μεγάλος Αιμοδότης, μπορεί να θεωρηθεί και ο πρώτος, προ αιμοδοσίας, αιμοδότης. Ξέρουμε, βέβαια, όλοι, ότι μιλάμε για μία εποχή πριν 2.000 χρόνια, που δεν υπήρχε η αιμοδοσία, εκτός ίσως από κάτι τεχνικές αφαιμάξεις, με βδέλλες, ξυράφια κλπ. Αυτό που έκανε πρώτος ο Χριστός ήταν να δώσει το αίμα Του υπέρ του «άλλου». Την εβδομάδα των Παθών, παρουσιάζονται στα μάτια μας οι ρανίδες του αίματός Του στον κήπο της Γεσθημανή, το αίμα, που έρρεε από το σώμα Του μετά από τους ραβδισμούς και τις μαστιγώσεις, το αίμα από το ακάνθινο στεφάνι γύρω από το μέτωπό Του και τέλος, την λογχευθείσα πλευρά Του, όπου έτρεξε νερό και αίμα.

Αυτά ως προς το φυσικό, το οπτικό πεδίο.

Περνώντας τώρα στη θεολογική οντολογία, στο πνευματικό πεδίο, ο Θεός σταυρώθηκε, θυσιάστηκε, μάτωσε, έδωσε το αίμα του στην κυριολεξία, όπως έδωσε και την κατ' άνθρωπο ζωή του, για να θεραπεύσει τον άνθρωπο. Ας πούμε, για την καλύτερη κατανόηση της θεϊκής ευεργεσίας, ότι η θεραπεία αυτή στα ... «θεολογικά» σημαίνει το άνοιγμα και πάλι της πόρτας του Παραδείσου, δηλαδή την σωτηρία του ανθρώπου, η οποία υλοποιείται με την αρπαγή του αδύναμου ανθρώπου από την κατάσταση του Άδη και την τοποθέτησή του και πάλι στην κατάσταση του Παραδείσου.

Δεν αποσκοπούσε, όμως, η αιματηρή αυτή αυτο-θυσία μόνο στο «τότε». Καθημερινά, αν και οι περισσότεροι το βιώνουμε στην Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία, όταν συμμετέχουμε, ο Κύριος μας και Θεός μας μετουσιώνει –κατά το παράδειγμα και την πράξη του μυστικού δείπνου και της μαρτυρικής θυσίας που επακολούθησε– το ψωμί και το κρασί, σε σώμα και αίμα Του.

¹³Μας εξηγόρασε από την κατάραν του Νόμου (τον οποίον δια της αμαρτίας παρέβημεν και ούτως ελάβομεν την κατάραν που εξετόξευσεν ο Νόμος κατά των παραβατών του), δια του ανεκτιμήτου Αίματός Σου. (<http://www.diakonima.gr>)

Έτσι, **μεταλαμβάνοντας**, πνευματικώς γινόμαστε λήπτες θείου σώματος¹⁴ (κάτι σαν πνευματικά μεταμοσχευόμενοι) και θείου αίματος (ως πνευματικά αιμομεταγγιζόμενοι, αιμοδοτούμενοι καλύτεροι), του θεανθρώπου Κυρίου Ιησού Χριστού, με σκοπό την θεραπεία πνευματικές αλλά και σωματικών νόσων.¹⁵

Ακόμα, όμως, κι αν δεν υπήρχε το συγκεκριμένο παράδειγμα του Χριστού αιμοδότη, που πέρασε στην ιστορία της Εκκλησίας, υπάρχει και το πνεύμα της Εκκλησίας.

Και αυτό είναι καλό διότι πέρα από την ... ιστορική καταγραφή, σημαντικό στην Εκκλησία μας είναι το αποδεκτό από ολόκληρη την Εκκλησία¹⁶. Και βάσει αυτής της εκκλησιαστικής παράδοσης, **ποτέ μα ποτέ**, η αιμοδοσία θεωρήθηκε σαν κάτι κακό ή αμαρτωλό.

Ακόμα, όμως, κι αν δεν υπήρχαν όλα αυτά τα πιο συγκεκριμένα για την θεολογία γύρω από το αίμα και ανάλογες οι ιστορικές αναφορές, μία εντολή της Καινής Διαθήκης, ένας οικουμενικός κανόνας της Εκκλησίας και ένα χωρίο της Παλαιάς Διαθήκης θα ήταν αρκετοί να ανατρέψουν τις όποιες αμφιβολίες.

Αρχικά, λοιπόν, έχουμε την θείκη Εντολή, που ολοκληρώνει-συμπληρώνει τον Δεκάλογο. Είναι η Εντολή αυτή, που μάλλον ως ευχή και ευλογία, υπογραμμίζει την αξία της αγάπης απέναντι στον Θεό αλλά και τον Συνάνθρωπο:

* Νά αγαπᾶς Κύριον τόν Θεόν σου μέ ὅλη τήν καρδιάν σου καί μέ ὅλη τήν ψυχήν σου καί μέ ὅλη τήν διάνοιάν σου. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δέ ἐντολή ὁμοία μέ αὐτήν· νά αγαπᾶς τόν

¹⁴(reference for first time-τκμ)

¹⁵ Θα μπορούσαμε να πούμε και κάποια πράγματα για την μετάγγιση του αίματος, θεολογικά, μόνο και μόνο, όχι γιατί υπάρχει κάποιο πρόβλημα, γιατί υπάρχει συγκεκριμένη αίρεση, που αναιρώντας τα της κανονικής ορθόδοξης χριστιανικής φύσεως έχει κάνει μία δική της έκδοση χριστιανισμού. Θεωρεί ότι δεν είναι επιτρεπτό από τον Θεό να γίνεται μετάγγιση αίματος. Ακροθιγώς έχει αξία να πούμε δύο λόγια γι' αυτό. Οι άνθρωποι αυτοί, κατά την άποψη της ορθόδοξης χριστιανικής πίστης, ερμηνεύοντας παρερμηνεύουν τα λόγια της Αγίας Γραφής. **Μετάγγιση αίματος: Επιτρέπεται;**

πηγή: <http://www.oodegr.com/paratir/meletes/aima1.htm>

Ένα σημαντικό ζήτημα, που για κάποιους ανθρώπους ίσως αποδειχθεί θέμα ζωής ή θανάτου, μας αναγκάζει να ασχοληθούμε με αυτό το (κατά τα άλλα) αμελητέο δογματικό θέμα. Ο λόγος, είναι ότι η ηγεσία των αυτοαποκαλουμένων "Μαρτύρων του Ιεχωβά", διδάσκει ότι η μετάγγιση αίματος απαγορεύεται από τους Χριστιανούς, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει το θάνατό τους!

Η λέξη αυτή λοιπόν, χρησιμοποιήθηκε για καθαρά συντακτικούς λόγους, και εννοεί τη βρώση.... Το αίμα, όταν το πάρεις από το στόμα, γίνεται τροφή. Από τη φλέβα όμως, γίνεται "πιάτο"! Η λειτουργία του αίματος στη φλέβα, είναι να μεταφέρει στα κύτταρα οξυγόνο και θρεπτικά συστατικά. Δεν γίνεται το αίμα τροφή. Η μετάγγιση λοιπόν, είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα από τη βρώση αίματος.

¹⁶Η λεγόμενη Συμφωνία Πατέρων (Consensus Patrum).

πλησίον σου σάν τόν έαυτόν σου. Έπάνω στις δύο αυτές έντολές όλος ό νόμος καί οι προφήται στηρίζονται.¹⁷

Αυτή, η 11^η «έντολή», που βρίσκεται στην Καινή Διαθήκη, άποτελεί τό έπιστέγασμα του Δεκάλογου και αποζητά την τέλεια, γνήσια, άνυπόκριτη και θυσιαστική Άγάπη.¹⁸ Κατά συνέπεια, αν πράξουμε αύτά τα δύο πράγματα: άγάπη πρός τόν Θεό καί άγάπη πρός τόν πλησίον σάν νά είναι ό ίδιος μας ο έαυτός, θά έκπληρώσουμε όλα αύτά, που θέλει ο Χριστός να κάνουμε.¹⁹

Και πώς μπορεί να εφαρμοσθεί καλύτερα και να αποδειχθεί πιο τελέσφορα η αγάπη προς τον άλλον, τον πλησίον, όταν στην ανάγκη του τού κάνεις ... καλό και τον ... κάνεις καλά. Πράγμα, που ξεκάθαρα γίνεται με το δόσιμο 10 λεπτών από τον χρόνο μας, με την προσφορά του αίματός μας.

Υπάρχει και ένας σχετικός Κανόνας, όπως είπαμε. Είναι ο 88^{ος} (ΠΗ΄) της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου (692μΧ). Ένας αγαπημένος μας Κανόνας λειτουργίας της Εκκλησίας. Ενώ, λοιπόν, όπως κατάλαβαίνουμε και είναι και λογικό, οι ναοί είναι αγιασμένα μέρη και η βεβήλωσή τους τιμωρείται, ο συγκεκριμένος Κανόνας, λέει τα εξής, για την περίπτωση που υπάρχει κίνδυνος να χαθεί η ζωή ενός ανθρώπου :

«Κανέναν να μη βάζει μέσα στον ιερό ναό οποιοδήποτε ζώο, εκτός κι αν κάποιος οδοιπόρος, που δεν έχει σπίτι και κατάλυμα, καταλύσει σ'αυτόν το ναό εξαιτίας πολύ μεγάλης ανάγκης. Γιατί, αν δεν εισαχθεί το ζώο μέσα, ενδέχεται να ψοφήσει, και ο οδοιπόρος θα παραδοθεί στον κίνδυνο του θανάτου εξαιτίας της απώλειας του υποζυγίου και της επακόλουθης αδυναμίας του να συνεχίσει την οδοιπορία. Γιατί διδασκόμαστε ότι το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο. Επομένως πρέπει να θεωρείται προτιμότερη απ' όλα η σωτηρία και η ακεραιότητα του ανθρώπου. Αν όμως κανείς πιαστεί να βάζει μέσα σε

¹⁷Αγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου έν όλη τή καρδιά σου και έν όλη τή ψυχή σου και έν όλη τή διανοία σου. αύτη έστί πρώτη και μεγάλη έντολή. δευτέρα δέ όμοια αύτῃ· αγαπήσεις τόν πλησίον σου ως σεαυτόν. έν ταύταις ταίς δυσίν έντολαίς όλος ό νόμος και οι προφήται κρέμανται. (Κατά Ματθαϊόν 22,37- 40). Η ερμηνεία από το βιβλίο μας: Ο Δεκάλογος. Μία νέα προσέγγιση. .

¹⁸Κατά Ματθαϊόν 5,17.

¹⁹Κατά Ματθαϊόν 5,45-48

ιερό χώρο ζώο χωρίς να υπάρχει ανάγκη, όπως είπαμε πιο πάνω, αν είναι κληρικός, να καθαιρείται, κι αν είναι λαϊκός, να αφορίζεται».²⁰

Είναι πιστεύουμε, κατανοητό από όλους, τι σχέση έχει ο Κανόνας με το θέμα μας. Εφόσον με την Αιμοδοσία σώζονται ανθρώπινες ζωές (και μάλιστα ενισχύει την πνευματική εξύψωση του ανθρώπου) δεν μπορεί να προταθεί κανένα απαγορευτικό, που να αποτρέπει από την οφέλιμη αυτή δραστηριότητα.

Και να δούμε και το χωρίο από την Παλαιά Διαθήκη:

Μην αποφύγης, από έλλειψη αγάπης, να βοηθήσεις τον πτωχό, εφ' όσον μπορεί το χέρι σου να δώσει βοήθεια. Ποτέ να μην του πεις “ξαναέλα αύριο να σου δώσω”, εφ' όσον μπορείς να κάνεις το καλό αμέσως. Διότι δεν γνωρίζεις τι θα παρουσιάσει για εσένα και για εκείνον η αυριανή ημέρα.²¹

Τι ωραίο χωρίο αιμοδοτικής ευαισθησίας και θεολογίας! Στον ένα στίχο αυτό το «αν έχη η χειρ σου» ακούμε κάτι, κατά την άποψή μας, φοβερό. Το καταλαβαίνουμε καλά αυτό, όλοι οι αιμοδότες. Δίνεις το χέρι σου και το ιατρικό προσωπικό «κοιτάζει αν μπορεί να δώσει η φλέβα». Και το δεύτερο έχει να κάνει με την έλλειψη της αναβλητικότητας και ίσως και μία υπεύθυνη περιοδικότητα, όταν μπορείς να κάνεις το καλό.

Πέρα από τα όποια θεωρητικά, έχει αξία πιστεύουμε να αφιερώσουμε λίγο από τον διατεθέντα χρόνο μας για να επισημάνουμε, έστω και ακροθιγώς, ένα πνευματικό θέμα, ένα ποιμαντικό – θεολογικό ζήτημα.²²

²⁰ Μηδεις ενδον ιεροῦ ναοῦ κτήνος τὸ οἰονοῦν εισαγέτω· ἐκτὸς εἰμὴ τις ὁδοπορῶν, μεγίστης καταλαβούσης ἀνάγκης, οἰκίᾳ του καὶ καταγωγῆς ἀπορῶν, ἐν τῷ τοιοῦτῳ καταλύσει ναῶ. Διὰ γὰρ τὸ μὴ τὸ κτήνος ἐνδον εἰσενεχθῆναι, αὐτὸ μὲν, ἔστιν ὅτε, διαφθαρήσεται· ὁ δε, τῇ τοῦ ὑποζυγίου ἀποβολῇ, καὶ τῷ ἐντεῦθεν ἀπόρως ἔχειν τῆς ἐπὶ τὴν ὁδοπορίαν ὁρμῆς, θανάτου κινδύνῳ παραδοθήσεται· τὸ γὰρ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον γενέσθαι ἐκδιδασκόμεθα· ὥστε διὰ πάντων προτιμητέαν ἢ γεῖσθαι τὴν τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίαν τε καὶ ἀπάθειαν. Εἰ δέ τις φωραθεῖη χωρὶς ἀνάγκης, ὡς εἴρηται, κτήνος εἰσάγων ἐν ἱερῷ, εἰ μὲν κληρικός εἶη, καθαιρείσθω· εἰ δὲ λαϊκός, ἀφορίζεσθω.

²¹ μὴ ἀπόσχῃ εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἠνίκα ἂν ἔχη ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν· μὴ εἴπῃς· ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὖ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα.

²² Ἄλλωστε, ἡ σχέση εθελοντικῶν οργανώσεων αιμοδοτῶν με τὴν χριστιανικὴ πίστη, ἐμφαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιλογή ὀνομάτων ἁγίων τῆς Εκκλησίας, ὡς τίτλων τῶν συλλόγων τους. Για παράδειγμα, ὁ σύλλογος εθελοντῶν αιμοδοτῶν Νέας Ὁρεστιάδας «Ἅγιος Παντελεήμων ὁ Ἰαματικός», ὁ σύλλογος εθελοντῶν αιμοδοτῶν ΚΕΝΤΡΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΑΣ “Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ”, ὁ Σύλλογος ΕΘ. Αιμοδοτῶν Ν. Χανίων “Ἅγιος Ἰωάννης”, ὁ σύλλογος εθελοντῶν αιμοδοτῶν ΛΕΠΕΝΟΥΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ κ.ά..

Είναι αναμενόμενο στην εισήγηση ενός θεολόγου για την αιμοδοσία να γίνει και μία αναφορά σχετικά με έναν προβληματισμό ή ένα ενδοιασμό, που μπορεί να αναδυθεί ως μία δικαιολογημένη απορία.

Όσοι έχουν κοινωνήσει μπορούν την ίδια μέρα να δώσουν αίμα; Μήπως με τον τρόπο αυτό, η θεία κοινωνία που κυκλοφορεί στο αίμα τους όχι απλώς εξάγεται από το σώμα τους, αλλά μπορεί να μεταφερθεί σε σώματα και αλλοθρήσκων και αθέων, πράγμα το οποίο μπορεί να τους καταλογισθεί και ως αμαρτία;;;

Στο επίσημο περιοδικό "Εφημέριος" (τ. 11/2003) της Εκκλησίας της Ελλάδος αναφέρεται, ότι γενικά επιτρέπεται η αιμοδοσία μετά τη Θεία Κοινωνία "χάριν των συνανθρώπων μας".²³

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει Κανόνας της Εκκλησίας, που να αποκλείει την αιμοδοσία κατά την ημέρα της Θείας Κοινωνίας. Και άλλωστε γιατί μόνο την ίδια την ημέρα και όχι την επομένη ή την μεθεπόμενη; Οι σχετικοί λόγοι των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας είναι σαφέστατοι²⁴:

Η θεία κοινωνία, το σώμα και το αίμα του Χριστού, δεν ακολουθεί την πορεία των τροφών διά μέσου του πεπτικού συστήματος και ούτε αποβάλλεται ως άχρηστη ύλη. Η αφομοίωση της Θείας Κοινωνίας γίνεται ακαριαία χωρίς να αφήσει υπολείμματα και δεν ανευρίσκεται

²³<https://www.ekklisiaonline.gr/arxontariki/theia-koinonia-kai-aimodosia/>. Άκρως ενδιαφέρουσα η αναφορά του Αρχιμανδρίτη π. Νικόδημου Μπαρούση στο τεύχος της 6.02.04 του «Ορθόδοξου Τύπου».

²⁴1.- Ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων στην Ε΄ Μυσταγωγική Κατήχηση καταγράφει: «Αλλ' αυτός ο άρτος του Μυστηρίου, ο άγιος, είναι επιούσιος, οπού θέλει να ειπή ότι αποκαθίσταται και διορίζεται εις την ουσίαν της **ψυχής**. Αυτός ο άρτος δεν πηγαινεί εις την κοιλίαν, μήτε ευγαινεί εις τον αφεδρώνα, αλλά διαμερίζεται εις όλην σου την σύστασιν προς ωφέλειαν ψυχής τε και **σώματος**» (έκδοση Αποστολικής Διακονίας, σελ. 209, 211).

2.- Ο άγιος Ιωάννης Δαμασκηνός στο έργο του «Έκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου Πίστεως» καταγράφει: «Είναι σώμα και αίμα Χριστού που συντελεί στη συγκρότηση της ψυχής και του σώματός μας, χωρίς να ξοδεύεται ούτε να φθείρεται ούτε να αποβάλλεται ως άχρηστη ύλη – μη γένοιτο – αλλά υπάρχει για την ουσία και τη **συντήρησή** μας, αμυντικό μέσο εναντίον κάθε βλάβης, καθαρτήρια δύναμη κάθε αμαυρώσεως – αν πάρει κίβδηλο χρυσάφι, με τη δοκιμαστική πύρωση το καθαίρει – για να μη κατακριθούμε στο μέλλον μαζί με τον κόσμο» (Δ΄ 13).

4.- Σύμφωνα με τα ανωτέρω η θ. Κοινωνία ενούμενη με το σώμα μας **αναλώνεται** αμέσως. Δεν αναφέρεται, ότι το αίμα του Κυρίου ενώνεται με το αίμα του ανθρώπου, διότι αυτό θα προϋπέθετε διαδικασία μέσω της πεπτικής οδού, κάτι που το αποκλείουν οι ανωτέρω Άγιοι. Τέτοια διαδικασία μέσω της πεπτικής οδού δεν οδηγεί μόνο στο κυκλοφοριακό σύστημα, αλλά και στο **αναπνευστικό**, λεμφικό, ουροποιητικό, απεκκριτικό κ.α. Εξ άλλου εκτός του καθαρού αρτηριακού αίματος υπάρχει και το ακάθαρτο φλεβικό.

5.- Εάν συνειρμικά το τίμιο αίμα του Κυρίου διοχετεύεται αμέσως στο αίμα του ανθρώπου, πράγμα **λανθασμένο**, τότε πως μπορεί το τίμιο σώμα του Κυρίου να διοχετευθεί στο αίμα του ανθρώπου, χωρίς να περάσει από το **πεπτικό** σύστημα (κάτι που αποκλείουν τόσο ο ιερός Χρυσόστομος, όσον και οι άγιοι Κύριλλος Ιεροσολύμων και Ιωάννης Δαμασκηνός). Στην αντίθετη περίπτωση θα είχαμε τα Τίμια Δώρα στην εκπνοή, στα δάκρυα, στις βλέννες, στο πτέρνισμα, στην απόχρεψη, στον ιδρώτα, στα ούρα κ.α. πράγμα απαράδεκτο.

Βέβαια η περίπτωση εμετού μετά τη θ. Κοινωνία επιτιμάται (ΛΕ΄ κανόνας αγ. Ιω. Νηστευτή), που εμμέσως υπονοεί διέλευση διά της πεπτικής οδού. Στην πραγματικότητα όμως ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΕΒΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ στην ίδια την Θεία Κοινωνία.

σε κανένα συγκεκριμένο σημείο του σώματος, αλλά διαχέεται σ' ολόκληρο το σώμα.

Και θα κλείσουμε –παρά τα καθιερωμένα να μπαίνουν οι ιστορίες στην αρχή μιας ομιλίας, προκειμένου να τραβήξουν το ενδιαφέρον ή στη μέση, προκειμένου να ξεκουράσουν– εμείς (ελπίζοντας ότι δεν σας κουράσαμε πολύ)- θα κλείσουμε με μία ιστορία.

Από τη συλλογή των Εγκωμίων, πού ψάλλονται στις Εκκλησίες το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής, υπάρχει και εκείνο που λέει: «*ὡσπερ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε, σοὺς θανόντας παίδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικούς αυτοῖς κρουνοὺς*»²⁵.

Το εγκώμιο αυτό μιλάει για τὸν πελεκάνο. Τι είναι ο πελεκάνος; Ο πελεκάνος είναι φιλόστοργο πουλί. Λένε ότι, όταν λείπει ἀπὸ τὴ φωλιά του, τὸ φίδι βρίσκει τὴν εὐκαιρία καὶ σέρνεται ως εκεί, βρίσκει τὰ μικρὰ τοῦ πελεκάνου μόνον τους, τὰ δαγκώνει, καὶ αὐτὰ δηλητηριασμένα ἀπὸ τὸ φαρμάκι ναρκώνονται καὶ εἶναι ἔτοιμα νὰ πεθάνουν. Ὄταν ὁ πελεκάνος ἐπιστρέφει στὴ φωλιά, τὸ φίδι ἔχει φύγει, καὶ βρίσκει τὰ παιδιά του ετοιμοθάνατα. Τότε μὲ μία πράξη συγκινητική, μία ενέργεια θεοκίνητη μπορούμε νὰ πούμε, κάνει τὰ παιδιά του νὰ ζωογονηθοῦν. Πὼς ζωογονοῦνται; Ὅπως γιὰ ἄλλα φαρμάκια ὑπάρχει ἀντίδοτο, ἔτσι καὶ γιὰ τὴ δηλητηρίαση τῶν πουλιῶν τοῦ πελεκάνου ἀπὸ φίδι ὑπάρχει ἀντίδοτο. Πὼς σώζονται τα πουλιά; Λέει ἡ παράδοση, ὅτι ο πελεκάνος σχίζει μὲ τὸ ράμφος τὸ στήθος του, παίρνει ἀπὸ τὸ αἷμα του ποὺ τρέχει, ποτίζει μ' αὐτὸ τὰ παιδιά του, καὶ τότε αὐτὰ ζωντανεύουν! Ἐτσι, ο πελεκάνος χαρακτηρίζεται ως ἓνα πτηνὸ υψηλῆς γονικῆς αυτοθυσίας.

Αὐτὸ τὸ γεγονός παίρνει τώρα ο ποιητὴς καὶ τὸ μεταφέρει στο πρόσωπο καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ.²⁶

²⁵Εγκώμια, στάση β'.

²⁶ Προσέγγιση του μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης Αυγουστίνου Καντιώτη. <https://agiameteora.net/index.php/afieromata/megalis-evdomadas/4947-megali-paraskevi-vrady-osper-pelekan.html>

Έτσι καλούνται οι άνθρωποι να δώσουν λίγο από το αίμα τους, ώστε να μπορέσουν να σωθούν και τα άλλα παιδιά του Θεού, καθώς με τον τρόπο αυτό δίνεται ως αντίδοτο, ως ένα φάρμακο για την ασθένειά τους.²⁷

Συμπερασματικά, να πούμε, πως η Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία δεν ... φοβάται το αίμα. Δεν φοβάται να αποτυπώνει τις ρανίδες αίματος πάνω στο στεφανωμένο πρόσωπο του Κυρίου. Το Πρότυπό της έδωσε το αίμα Του. Ως Λύτρο για την επιβίωση και την σωτηρία των πολλών. Η ίδια η ορθόδοξη Θεολογία έχει επικεντρώσει, σε μεγάλο ποσοστό, ένα από τα μεγαλύτερα ιερά μυστήριά Της, την Θεία Κοινωνία, γύρω από μια θεολογία του αίματος. Και εν τέλει, το αίμα αποτελεί σημείο ισότητας όλων των ανθρώπων και μία από τις σφραγίδες του ίδιου Δημιουργού, επάνω στα πλάσματα της φύσης.

Ολοκληρώνοντας αυτήν την εισήγησή μας, θέλω να αφιερώσω στην σημερινή μας συνάντηση μία μικρή ακροστοιχίδα, που σχετίζει τις δύο μεγάλες έννοιες του θέματός μας: *Το αίμα με την Εκκλησία, την αιμοδοσία με το κύρηγμα του Χριστού*. Τα 4 βασικά γράμματα της λέξης Αί.μ.α. στέλνουν σε όλους εμάς το μυστικό μήνυμά τους:

Ως να σημαίνει το Αί.Μ.Α.:

Αι.ώνια
Μ.αθητεία
Α.γάπης

Πιστεύω να μην σας κούρασα, ευελπιστώ να είπαμε κάποια πράγματα χρήσιμα και ενδιαφέροντα. Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας, ευχαριστώ και την σύζυγό μου Κωνσταντίνα Κυριαζή, η οποία τυγχάνει να είναι γιατρός στην Αιμοδοσία του Νοσοκομείου Λιβαδειάς, για τις διορθώσεις της και την υποστήριξή της, και ευχαριστώ φυσικά για την πρόσκληση την οργανωτική επιτροπή του συνεδρίου. Να είστε καλά.

²⁷ Ενδιαφέρουσα είναι η υιοθέτηση της ονομασίας "Ο ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ" για τον ΣΥΛΛΟΓΟ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ ΑΙΜΟΔΟΤΩΝ ΙΤΕΑΣ.